

ULLA LUNDQVIST

MADIGANS

Elin

ULLA LUNDQVIST

MADIGANS

Elin

 SAGA
EGMONT

Ulla Lundqvist

Madigans Elin

Saga

Madigans Elin

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2001, 2019 Ulla Lundqvist och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726143782

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

PRESENTATION

En torsdag i höstas, just vid ärtsoppan förresten, sa min pappa och mamma någonting hemskt - och alldeles oväntat. De hade aldrig grälat eller så och jag min idiot hade gått omkring och tänkt vilken tur jag har som har så schyssta föräldrar, och bor ihop med dem båda två! Det är ju ganska vanligt med bara en förälder i huset, särskilt i min klass, och hemma hos Emilia till exempel, där det finns två föräldrar och en massa barn, där är det sällan lugn och frid och mamman är ofta jättearg på pappan för att han går på Globen i stället för att dammsuga. Jag har inte ens några syskon, det vill säga inga som bor hos oss, så den sortens gräl hade jag alltid sluppit.

Nog hade jag det bra. Till den där torsdagen.

Så här sade de, nästan i kör liksom:

- Jo, vi hade tänkt flytta isär en tid. På prov bara.

Först fattade jag noll. Men när jag hade svalt den sked soppa jag hade i munnen slängde jag den, alltså skeden, i tallriken och sa:

- Flytta isär? SKILJAS MENAR NI? *Aldrig i helvete!*

Vi svär inte i vår familj, men det finns tillfällen - ja det fanns alltså det här tillfället och jag drog till med det allra värsta svärord jag vet. Men jag tror att alla andra skulle göra detsamma i min situation.

Nå, jag lugnade mig väl lite när de sa att de skulle "känna efter och få *perspektiv*" - det ordet hatade jag redan från början. Sedan, när de hade fått tag i det där perspektivet, då skulle de bestämma hur det skulle bli.

Så åkte mamma till ett ställe utanför Paris för att skriva en ny stor naturbok. Hon är författare men skriver mest om blommor och djur och sådant, inte kapitelböcker som den här som jag just nu håller på och skriver. En karl som vi känner som heter Eje skulle följa med, han är konstnär och gör bilderna till hennes böcker. Han och mamma var (är?) kanske ihop – de säger aldrig något rent ut till mig, jag får bara gissa, eftersom inte jag heller vågar fråga rakt på sak. Pappa, som är rektor här i Tvärlunda utanför Stockholm, hade (har?) en "dam" som heter Ingalill och jobbar på bibblan i hans skola. Om henne och pappa vet jag inte så mycket heller. Förut tyckte jag bra om både Eje och Ingalill, men nu – nix! De ska inte blanda sig i mitt och mina föräldrars liv, sådant skulle inte någon jag känner gå med på. Fast skilsmässor är ju som sagt så vanligt nu för tiden, säger min gulliga mormor som var gift med morfar tills han dog och som fortfarande är ledsen ibland för att han är död. Min pappa är gift för tredje gången och mamma för andra. Så de har vanan inne att spana på andra fastän de borde låta bli. Jag har som jag nyss sa inga syskon hemma, men en del halvbröder som är pappas söner. Dem har jag inte så mycket besvär av, tvärtom, jag gillar dem jättemycket. Det vill säga en, den yngste som heter Henrik, han kommer att göra en del vä' sen av sig i den här historien men det blir senare. Tillsammans har pappa och mamma alltså bara mig, och fler lär det ju inte bli.

Alltså: mamma for till Frankrike, ett ställe en bit utanför Paris som heter Grèz-sur-Loing och är lika omöjligt att uttala som att stava – precis som nästan alla franska namn. Hon (och Eje!) hade fått konstnärsstipendium för att bo och jobba där i åtta månader.

Mormor och jag for till lilla söta staden Mogan på Gran Canaria i fjorton dagar, för vi vann en resa dit när vi skrev en sorts reklamdikt. Det fick jag veta samma torsdag

förresten. Gissa om det gick runt i skallen på mig! Tack vare att pappa är rektor kunde han ordna så att jag fick skollov mitt i oktober. (Mormor skulle plugga med mig, bestämde de.) Mina föräldrar tyckte säkert det var jättepraktiskt att bli av med mig och mormor just då. De var inte så särskilt modiga när de skulle berätta för mig om att flytta isär.

Där, i Mogan, träffade jag Elin, henne som boken skall handla om. Ödet! Ja, det är faktiskt Elin själv som sa att det var ödet. Det var liksom meningen att jag skulle hitta henne där, hon som hade varit med om ungefär samma grej fast värre, när hennes pappa stack i väg med en annan. Fast han kom tillbaka, det var tur, för annars hade det liksom inte tröstat mig så värst bra att få veta. Tack vare Elin blev den där tiden i Mogan toppen, fastän jag hade det där hemska med i bakhuvudet nästan jämt. På bara tio dagar blev Elin och jag bästisar – jag hade aldrig träffat någon som hon. Och hennes festliga morfar som hette Alvar blev god vän med mormor och vi fyra hade toppenkul.

Elin är nämligen fantastisk! Femton år, och ville ändå vara med mig som inte ens hade fyllt tolv då. Snygg, med långt blont hår och klyftig. Kan en massa språk för hon har jämt bott utomlands; då bodde hon i Spanien men nu ska hon och hennes familj snart flytta till ett ställe utanför Paris.

När vi var tvungna att skiljas efter tio dagar var jag nästan lika ledsen som när pappa och mamma sa det där om att flytta isär. Man vill ju vara precis i närheten av dem som man tycker mest om i världen, och nu hade Elin blivit en av dem!

Efter de där veckorna i Mogan var pappa och jag alltså ensamma. Det kändes konstigt, och jag var ofta ledsen. Ibland hade han Ingalill, biblioteksdamen alltså, med sig

hem och det tyckte jag väldigt illa om, så det slutade han upp med sedan, fram emot jul. Då åkte hon till Kanada på semester, men nu är hon tillbaka igen. Men hit ska hon inte komma! Åtminstone inte när jag är hemma. Fast pappa är ju mycket borta och dessutom jobbar de ju på samma ställe, så jag vet inte om de håller på och knullar och så. (Det ordet vet jag att vuxna tycker illa om, men man behöver ju inte sticka boken under näsan på folk som inte tål vissa ord.)

Nu kan jag snart börja på riktigt med berättelsen om Elin och mig. Bara en sak till först! Trots att mamma och pappa inte visste hur de skulle göra med isär-eller-ihopflyttning till sommaren när mamma kommer tillbaka till Sverige, trots det så firade vi både jul och nyår ihop och vi var i Paris hela tiden. Där finns det ett svenskt hus som man kan få bo i om man är "kulturarbetare" som mamma, och man kan få ha familjen med sig om man har tur. I advent fick vi veta att vi hade haft sådan tur. Då var Ingalill kvar i Kanada och Eje skulle resa hem till Sverige över helgerna, så det skulle bli bara pappa, mamma och jag i en lägenhet i nästan två veckor. Det tyckte jag kändes hoppfullt. Säkert skulle de komma på att de egentligen helst bara ville ha varandra och inga andra, tänkte jag. (Fast inte alltid. Ibland tänkte jag precis tvärtom, men då ringde jag och pratade med Elin och då kändes det lite bättre.)

Och lika bra, kanske till och med bättre, var en annan sak: direkt efter jul skulle Elin få komma till Paris och bo hos bekanta utanför stan. Namnet på det stället har inte jag hittat på, jag är verkligen inte en sån som springer och klottrar fula ord på väggarna. Men stället heter faktiskt Maison Lafitte, och dit var det tänkt att Elin och hennes familj skulle flytta sedan.

Jag struntade för övrigt i det där fåniga namnet. Det viktiga var att jag ÄNTLIGEN skulle få se Elin igen efter allt längtande, mejlande, skrivande och telefonpratande. Jag behövde henne verkligen. Jag tror till och med att jag hade någon idé om att hon skulle kunna puffa ihop mina föräldrar igen, typ.

Två dagar före jul flög pappa och jag till Paris där vi landade på en flygplats som heter Charles de Gaulle.

FÖRSTA DELEN:

Under takåsarna i Paris

1.

Det var ett stort och hemskt rörigt ställe, den där flygplatsen utanför Paris som vi kom till, och jättesvårt att hitta rätt. Pappa är inte så bra på franska och franskarna, nej fransmännen heter det ju (om damerna också, fast dem kan man kalla fransyskor precis som en sorts kött som mormor brukar köpa!), alltså, de som bor i Frankrike om de nu är herrar eller damer, de är inte så särskilt bra på att uttala engelska. Så det gick knappast att fatta vad de sa i högtalarna, men till slut hittade vi i alla fall stället där väskorna kommer farande på ett band. Vi hade bestämt att mamma inte skulle möta oss just för att det är så virrigt där på Charles de Gaulle, utan vi skulle ta oss till något som heter RER och som jag har glömt vad det betyder. Men det är ett tåg i alla fall, ungefär som pendeltågen i Stockholm, och med tåget skulle vi åka till ett annat ställe som också heter ungefär samma sak, Place Charles de Gaulle. Man kan undra om de inte har någon annan gubbe att döpa platser efter. Men stället där vi skulle hoppa av RER och byta till tunnelbana heter också Etoile, sa pappa, och när han var i Paris första gången hette det bara så. Det är där som Triumfbågen står. Så mycket mer visste jag egentligen inte om Paris än att Triumfbågen finns där, och Eiffeltornet förstås.

Men den här gången fick jag inte se den där berömda bågen och inget torn heller för vi stannade under jorden och tog ett tunnelbanetåg som det stod "Vincennes" på. Det är slutstationen, men så långt skulle inte vi. Vi steg av vid en station som heter S:t Paul och under skylten står det